

— **Я**ка ж радість! Вей Вусянь мертвий!
 Як тільки облога гори Лваньдзан закінчилася, вже на наступний день про це дізналися всі заклинателі*. Ця новина охопила весь люд, мов полум'я, що поглинає все навколо під час війни.

За короткий проміжок часу, незалежно від того, йшлося про відомий аристократичний клан чи про самітника з глухих гірських місцин, усі тільки й говорили про масштабну облогу. У ній зібралися безліч кланів під проводом Чотирьох Великих Кланів**.

— Оце так успіх! Що ж то за герой, який зміг убити Старійшину Їліна?

— А хто ж іще? Його молодший брат, зараз він лідер клану Юньмен Дзян, Дзян Чен, він же і повів за собою всі Чотири Великі Клани. І навіть Дзян, що був прихистком для Старійшини Їліна.

— Мушу визнати, прекрасне видовище було!

* У всесвіті цього роману «заклинатель» (修真之人, Xiūzhēn zhī rén) — це людина, яка опановує надприродні магичні сили та бойові мистецтва через наполегливі тренування, вдосконалення тіла й духу. — Тут і далі — прим. пер.

** Чотири Великі Клани (四大家族, Sì dà jiāzú) — наймогутніші сили у світі заклинателів. Клан має складну ієрархію, що включає внутрішні кровні зв'язки та союзи з меншими кланами. Його очолює лідер, титул якого зазвичай передається у спадок.

Раптом у натовпі хтось заплодував і піднесено промовив:

— Дійсно. Поклали край цьому породженню зла! Якби не заслуги клану Юньмен Дзян, які усиновили його та навчили магії, то був би він звичайнісіньким селяком, про якого ніхто так і не довідався б. Очіальник клану Дзян виховував його як власного сина, але, мабуть, переборщив з добротою, бо он як той йому віддячив — відверто переметнувся на бік темних сил, згяньбив власний клан і ледве не винищив його повністю. Яка ж невдячна тварюка!

— Дзян Чен так довго дозволяв йому існувати. Був би я на його місці, то так не церемонився б. Я ще додатково перевірів би клан Дзян на наявність зрадників, які можуть продовжити його темні помисли. Хіба взагалі можна говорити про якісь почуття чи співпереживання до такої людини, як він?

— Усе це просто чутки. Хіба Вей Їн не помер через зворотну дію власного заклання і був розірваний на шматки мерцями, якими ж і керував?

— Ха-ха-ха-ха! Це називається кармою. Його демонічні солдати були неначе зграя навіжених собак, яких спустили з ланцюга. Вони ладні були розтерзати кожного, хто стане у них на шляху. Але врешті-решт вони загризли власного господаря. Так йому й треба!

— Однак, якби Дзян Чен не розробив план, який базувався на слабких сторонах Старійшини Їліна, важко сказати, чи пройшла б успішно сама облога. Не забувайте, що Вей Вусянь мав при собі артефакт, завдяки якому він за одну ніч зміг убити понад три тисячі відомих заклинателів.

— А хіба не п'ять тисяч?

— Три чи п'ять — це майже одне й те саме. П'ять тисяч звучить навіть більш правдоподібно.

— Дійсно, який безсердечний!..

— Перед смертю він знищив Тигрову Печатку Темряви*, що, мабуть, можна вважати крапелькою його добродетності. Інакше, залишивши ту диявольську річ, що продовжувала б шкодити людям, його гріхи були б іще тяжчими.

«Тигрова Печатка Темряви» — ці три слова змушували всіх раптово замовкнути, відчуваючи страх перед невідомим.

Згодом один чоловік зітхнув:

— У будь-якому разі, Вей Вусянь був одним із найталановитіших заклинателів, та ще й з відомого клану. Був такий молодий і обдарований, а закінчив так плачевно...

Тема розмови змістилась з цієї особи, хоч балачки й продовжилися.

— Як бачите, темні мистецтва до добра не доведуть. Якщо ти не встояв перед спокусою та звернув на темний шлях, кінець для всіх буде однаковий.

Хтось вигукнув:

— Від нього навіть тіла не лишилося!

— Причина полягає не в темних мистецтвах. Зрештою, дурна вдача та жахливий характер Вей Вусяня теж зіграли свою роль. Як ото кажуть, усе колись вертається бумерангом...

Тема розмови не змінювалась, усі обговорювали одне й те саме, тільки різними формулюваннями. Але

* Тигрова Печатка Темряви (阴虎符, Yin Hùfú) — магичний амулет для керування мертвими. У Давньому Китаї такою печаткою володів виключно імператор для управління військом і схвалення їхнього розташування на полі битви.

ніхто не висловив якоїсь ґрунтовної думки про цю подію.

Проте була одна деталь, яка все ж непокоїла всіх. Після смерті Вей Вусяня ніхто так і не зміг викликати його душу, а це означало, що вона безслідно зникла.

Може, її поглинули його демонічні слуги. А може, їй вдалось якось втекти.

Аби ж тільки це був перший варіант. Однак Старійшина Їлін своїми силами міг перевернути небеса та зрушити гори й моря — принаймні, ходили такі чутки. Зрозуміло, що якісь закони потойбіччя для нього не є проблемою, і другий варіант можна вважати цілком імовірним — його душа скоро відродиться у світі людей. І коли настане той день, подекували, що заклінателі (та й простий люд) зустрінуться з найбільш безсердечною, жорстокою і злопам'ятною істотою, яка сіятиме лише п'їтму та масові кровопролиття.

Саме тому великі клани встановили сто двадцять кам'яних талісманів звірів на горі Лваньдзан. Там часто почали проводити обряди виклику душ, де заклінателі намагалися відродити Вей Вусяня. Водночас по всьому світу уважно досліджували кожен випадок одержимості людських тіл злими духами.

Пройшов рік. Нічого.

Другий рік. Усе ще спокійно.

Третій рік. Тиша.

Минав тринадцятий рік, нічого так і не трапилось.

Люди вже й справді почали вірити, що душу Вей Вусяня навіки стерто.

І хоч одного разу він намагався знищити світ, та в результаті був знищений сам.

Немає того, чиє ім'я не сходитиме з вуст людей, а легенда — це всього лише легенда.

2

НЕПРИБОРКАНИЙ

Вей Вусянь не встиг ще розплющити очі, як отримав стусана в обличчя.

— Знову мертвим прикинувся?! — слова прогрімали над його вухом.

Він отримав удар ногою в груди такої сили, що аж захотілось викашляти кров. Та й потилицею боляче приземлився на землю. Попри затуманену свідомість, він подумав: «Я бачу, ти дуже сміливий, якщо наважився вдарити самого Старійшину».

Вей Вусянь не чув людського голосу вже багато років, не кажучи вже про такий вереск, посеред якого він опинився. У голові паморочилось, а чийсь голос, схожий на качиний, віддунював гудінням у вухах:

— Краще подумай про те, на чийй землі ти зараз живеш, чий рис їси, чий гроші витрачаєш! Що поганого в тому, що я візьму в тебе трохи речей? Та й взагалі, вони всі по праву належать мені!

Одразу після цього звідусіль залунав гуркіт і чутно було звуки шарудіння у скринях та шафі. Згодом зір Вей Вусяня поступово прояснився: зверху виднілася стеля будинку, а над ним розлючено бризкало слиною чиєсь нечітке обличчя:

— Як ти взагалі насмілився розповідати все батькам? Думаєш, я злякаюся? У цьому домі ніхто навіть слухати тебе не буде!

Двоє сильних чоловіків у формі домашніх слуг підійшли та сказали:

— Пане, ми все розтрощили, як ви й наказали.

Хлопець викрикнув:

— Як це ви так швидко?

Слуги відповіли:

— У цьому вбогому будинку не так багато речей.

Галасливий юнак мав самовдоволений вигляд і повернувся до Вей Вусяня, ткнувши йому в голову вказівним пальцем:

— У тебе вистачило нахабства піти й поскаржитися на мене моїм батькам, а зараз ти прикидаєшся мертвам? Наче комусь є діло до всього твого непотребу. Що ж, подивимось, як ти заспіваєш, якщо я розтрощу всю цю халупу! Пожив у шанованому клані, то тепер вважаєш себе всесильним? Усе одно тебе викинули, як бездомного пса!

Вей Вусянь втомлено замислився: «Насправді я вже багато років як небіжчик, взагалі зараз не прикидаюся».

«Хто це?»

«Де це я?»

«Коли я встиг заволодіти чийось тілом?»

Цей крикливий підліток розтрощив будинок і добряче зігнав злість, після чого, гучно гуркнувши дверима, вивів двох слуг за поріг. Перш ніж піти, він наказав їм:

— Стережіть його, не дозволяйте йому виходити та ганьбити мене перед людьми!

Слуги за дверима хором підтвердили:

— Слухаємось!

Коли всі пішли й навколо стало тихо, Вей Вусянь спробував сісти, проте його тіло не слухалося, і він знову ліг. Єдине, що йому залишалося, — повернутися на бік. Оглядаючи незнайоме місце й безлад довкола, він чекав, поки запаморочення в голові мине.

На землі валялося мідне дзеркало. Він узяв його, щоб подивитися на себе, і в дзеркалі побачив дивне неприродньо біле обличчя. Щоки були нерівномірно й асиметрично замазані великими червоними плямами, тож здавалося, що тільки-но висолопиш довгий яскраво-червоний язик — і буде вигляд живого привида повішеника.

Вей Вусянь не витримавши, відкинув дзеркало, витер обличчя — з нього осипалася біла пудра.

На щастя, тіло не було від природи таким химерним — тільки «естетичні вподобання» людини виявилися незвичними. Дорослий чоловік нафарбував обличчя якоюсь пудрою, та ще й так невміло. Це був жахливий вигляд.

Цей шок допоміг йому трохи отямитися, тож він нарешті зміг сісти. Тільки тепер він помітив, що сидить у центрі якогось магічного червоного кола. Воно було нерівне, схоже, намальоване власною кров'ю. Було вогко і віддавало металевим запахом. У середині кола виднілися якісь закарлючки й текст заклинання, частково стерті тілом. Уцілілі ж символи та написи випромінювали зловісну енергетику.

Вей Вусянь, якого свого часу називали Верховним Почесним Злом або ж Засновником демонічного шляху, чудово розумів подібне. Було очевидно: в цьому не було нічого доброго.